

Szivemhez.

Szivem, szivem! nó ne dobogj
Oly lázasan, hevesen! . . .
Inkább lassan, csakhogy tovább,
Mert az élet sok dolgot ad —
S valamennyit elvégezni
Félek, időm nem leszen . . .

Lám mi eddig egyetérténk
Szinte hetven év alatt;
A mire te vágyakodtál,
Lelkesítél, buzdítottál:
Életemben az volt ejső,
A legszentebb feladat.

Már mint gyermek erdön mezőn
Jaj de mennyit szaladtam,
Szedtem epret, gyöngyvirágot
S mert az volt a kívánságod:
A legszebbjét hazavittem
És anyámnak od' adtam.

Szép volt a lány, jó volt a bor,
Nosza dalra serkentél . . .
S én azonnal dalra keltem,
Lányról, borról énekeltem,
Sőt — ime lásd — ősz fővel is
Ajkamon az ének él . . .

Mikor vész jött a hazára
S harci kedved ébredett,
Intésedre ott is voltam,
A hazáért megharcoltam . . .
Mire aztán legyőzeténk:
Együtt sirtam te veled.

Azután is mind azt tettem,
Mit óhajtál, a mi kell . . .
Neveltem az ifjúságot,
Ápoltam a kis családot,
Szolgáltam a közügyeknek
Önzetlenül, jó kedvvel.

S mert nemes volt minden vágyad
Mindenkoron s most is az:
A mi vagyok, a mi lettem,
Mind azt néked köszönhetem . . .
S bár koszorut nem találtam,
Elég hogy te megnyugtatsz.

Szívem most már te hallgass rám!
Ne dobogj oly hevesen . . .
Inkább lassan, csakhogy tovább;
Mert az élet sok dolgot ád
S valamennyit elvégezni . . .
Majd még időm nem leszen.

Kolozsvárt, 1896. jan. 15.

NAGY LAJOS.

Az embergyülölő.

— Elbeszélés. —

Hol a Taurus a vihar fölé emeli fejét és a távollevő utasnak semmi más látnivalót nem nyújt, mint komor sziklákat, zúgó záporpatakokat és más zordon természetű dolgok változatosságát, e rettenetes hegynék sivár kebelén, az emberi társaságtól megválva és az emberek szokásait utálva, ott élt Asem, az Embergyülölő.

Asem ifjúságát az emberek között töltötte, részt vett azoknak örömeiben; arra tanították volt, hogy szeresse embertársait a legforróbb szeretettel. Azonban hajlamainak gyöngédségéből minden vagyonát elköltötte a nyomorultak szükségeinek enyhítésére. A koldus sohasem kopogtatott hiában ajtaján, a fáradt utas sohasem haladt el kapujánál a nélkül, hogy be ne tért volna; ő csak akkor hagyott fel a jóltevéssel, mikor már jót tenni nem volt többé módjában.

Jóltevésben elköltött vagyonáért hálás viszonzásra számított azoktól, kiket előbb segített, s éppen ezért, ha valamelyiköket megszólította, ezt olyan bizalommal tette, mint a ki az általa tett jókért viszonzást vár. A hálátlan világ azonban nemsokára megunta alkalmatlankodásait, mert hát a szájalom csak rövid életű érzés. Ezért aztán nemsokára egészen más szemmel kezdte nézni az emberiséget, mint a milyennel azelőtt nézte. Ezer vétket látott, melyekről előbb még azt sem gyanította, hogy léteznek. Bármerre tekintett, hálátlanság, kétszinűség és árulkodás munkáltak arra, hogy neveljék utálatát az emberek iránt. Elhatározta, hogy többé nem fog élni egy olyan világban, melyet gyülöl, s mely az ő utálatáért megvetéssel fizetett, visszavonult erre a terméketlen vidékre, hogy magánosan elmélkedjék a megtorlásról és társalogjon az egyetlen becsületes lélekkel, melyet ismert, tudniillik a saját magáéval.

Egy sziklaüreg volt egyedüli menedékhelye az időjárás kegyetlensége ellen, gyümölcsök, melyeket a hegyoldalról gyűjtött, egyedüli tápláléka. Italt pedig fáradtsággal és veszélyek között hozta a zúgó hegyipatakból. Így élt ő, messze a világtól, óráit elmélkedésben töltve és olykor örvendve, hogy meg tudott élni függetlenül ember-